

Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ: Ἀπομποίτζει ἡ γροῦσσα μι ρωτοῦα τοῦ διαβάτοι (ἐκουράστηκε ἡ γλῶσσά μου ἐρωτῶσα τοὺς διαβάτες).

ἀποπολλῆς ἐπίρρ. ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 159 ἀποπολ-λῆς Ἀστυπ. Ρόδ. ἀποπολ-λῆς Κάρπ. ἀπουσπουλλῆς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἴσοπολ-λῆς Κῶς ἴπουταπολ-λῆς Τῆλ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πολλῆς (ἐνν. ὥρας). Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4,444.

Ἀπὸ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐνθ' ἄν.: ἴπουταπολ-λῆς τὸ γνωρίζω Τῆλ. || Ποιήμ.

Κι ἀποπολλῆς ποθοῦσα τὸ βάρος νὰ σοῦ δώσω ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἄν.

ἀποπολλῆώρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) ἀποταπολλῆώρα Πελοπν. ἀπολλῆώρα Λευκ. Πελοπν. (Συγκῆ Κορινθ. Μάν. Μέσσ. Τρίκκ.) κ.ά. ἀπουλλῆώρα Λέσβ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πολλῆώρα, παρ' ὃ καὶ ταπολλῆώρα. Οἱ τύπ. ἀπολλῆώρα, ἀπουλ-λῆώρα κατ' ἀνομ.

Ἀπὸ ὥρας τινός, πρὸ χρόνου τινός: Εἶναι φερεμένους ἀποπολλῆώρα καὶ σὲ περίμενε νὰ ῥθῃς Μάν. Ἡρῆθα ἀποπολ-λῆώρα ῥ τὸ χτήμα κι ἀκόμη νὰ ῥθῃ κάνεις αὐτόθ.

ἀποπολλῆωρίτσα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπολλῆώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀπὸ ὥρας τινός, πρὸ ὀλίγου. Συνών. ἀποπολλῆω-ροῦλλῆα.

ἀποπολλῆωρούλλῆα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπολλῆώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλῆα.

Ἀποπολλῆωρίτσα, ὁ ἰδ.

ἀποπολὺν ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἴφουδουλὺν ἴμβρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πολὺ.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου: Δὲ δῆρα γράμμα ἴφουδουλὺν.

ἀποπότε ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀοπότε Σύμ. ἀπο-σώτες Κρήτ. Μέγαρ. ἴσοπότε Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πότε.

1) Ἀπὸ ποίου χρόνου, ἀπὸ ποίας ὥρας κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀποπότε λείπει; Ἀποπότε θ' ἀρχίσῃ νὰ πηγαίῃ ῥ τὸ σχολεῖο; Κάνεας δὲν ξέρει ἀποπότε χτίστηκε τοῦτο τὸ κάστρο κοιν.

2) Πρὸ πολλοῦ Μέγαρ. Σύμ.: Ἐγὼ ἔφαγα ἀποσώτες Μέγαρ. Ἀοπότε ῥτα Σύμ.

ἀποπότι τό, ἀμάρτ. ἀποπότ' Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ποτίον.

Ἵπόλειμμα ποτοῦ οἰουδήποτε, οἶον ὕδατος, γάλακτος, οἶνου κττ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἐσὸνα τ' ἀποπότ' οὐ πίνω Ὁφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόπιμα.

ἀποποτίζω σύννηθ. ἀπουπουτίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἴποποτίζω Κρήτ. (Βιάνν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ποτίζω.

Τελειώνω τὸ πότισμα ἐνθ' ἄν.: Ν' ἀπουπότ'ζα ταχῆα, θὰ σ' τὸ ῥ'να τοῦ νιρὸ Αἰτωλ. Ἀπουπότ'σι τῶρα τοὺν κῆπου αὐτόθ. Κι ἀπῆς τὰ ἐπεπότησεν, καθίζ-ζει ῥ τὸν λογαρησιαμὸν Χίος. || ἴσμ.

Πιάνουν στεργάζου δὲ νερό, ποτίζου δὲ περ' βόλι, ποτίζ' ἀποποτίζου δὲ, σὲ σκάλαν ἀνεβαίνουν

Κρήτ.

ἀποπότισμα τό, ἐνιαχ. ἀπουπότ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποποτίζω.

Περάτωσις τοῦ ποτίσματος ἐνθ' ἄν.: Ὑσιρ' ἀπ' τ' ἀπου-πότ'σμα θὰ ῥθῶ κ' ἰγῶ. Βρίσκουμι ῥ τ' ἀπουπότ'σμα τῶρα.

ἀποποῦ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποῦ Χίος (Πυργ.) ἀπουποῦ βόρ. ἰδιώμ. ἀοποῦ Σύμ. ἀπαποῦ Καπ. (Συνασσ. κ.ά.) ἴπαποῦ Καπ. (Σίλατ. Σίλ. Φάρας.) ἀαποῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἴποποῦ Χίος κ.ά. ἴπουποῦ Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. (Ἀγιάσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποῦ.

1) Πόθεν, ἀπὸ τίνος τόπου ἐνθ' ἄν.: Ἀποποῦ ξεκίνησες; Ἀποποῦ ἔρχεσαι; Ἀποποῦ εἶσαι; κοιν. Ἐσὺ ἀποποῦ ἔρθες καὶ πῶς εὐρέθες ἀδακέσ'; Πόντ. (Ἀργυρόπ.) β) Ἐπὶ καταγωγῆς σύννηθ. καὶ Καπ. (Σίλατ.): Ἀποποῦ κρατεῖ ἡ γενεά του; Κάνεις δὲν ξέρει ἀποποῦ βασιτῆ ἡ σκούφια του (πόθεν κατάγεται ἡ πόθεν εἶναι) σύννηθ. ἴπαποῦ γένος εἶσαι; Σίλατ. Λαχταροῦσαν νὰ τοὺν ποίσιν γαδρό, ἄμ' αὐτὸς μῆδι ἴπουποῦ ῥσι (ἐνν. δὲν ἀπεκρίνετο, δὲν ἔδιδε σημασίαν) Ἀγιάσ.

γ) Ποῦ Πελοπν. (Λογγ.): Ἀποποῦ εἶν' τὸ χωριό του;

2) Διὰ τίνος τόπου κοιν.: Ἀποποῦ θὰ περάσω - θὰ ἀνέβω - θὰ κατέβω. Ἀποποῦ ἔρθες; — Ἀπ' τὸν ἀπάνω δρόμο. 3)

Διὰ τίνος τρόπου, πῶς ἐνιαχ.: Ἀποποῦ θὰ τὰ καταφέρῃς ὅπως λές;

4) Ἐκ τίνος ἀφορμῆς, αἰτίας κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀποποῦ τὸ κατάλαβες πῶς θὰ ῥθῶ; κοιν. Ἀποποῦ ἐγνώριστες με; Χαλδ.

5) Ἐκ τίνος προσώπου κοιν.: Ἀπο-ποῦ τὰ μάθατε αὐτά; ποιὸς σᾶς τὰ εἶπε; Ἀποποῦ τὰ πῆρατε; — Μᾶς τὰ ἔδωκε ὁ δεῖνα.

ἀπόπου ἐπίρρ. κοιν. ἀπόπ' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποῦ.

Ἀναφορικὸν ἐπίρρ. συσχετικὸν τοῦ ἐρωτηματικοῦ ἀπο-ποῦ

1) Ἀφ' οὗ τόπου, ὁπόθεν: Ἀποποῦ ξεκίνησες; — Ἀπόπου θέλω. Ἀπόπου κι ἂν ἔρχεσαι, κάνεις δὲ σὲ ρωτᾷ κοιν. Τσ' ἀπόπ' ἐπααίνανε δὲν εὐρίσκανε ῥ'ναῖκα Μύκ.

β) Ἐπὶ καταγωγῆς κοιν.: Ἀπόπου κι ἂν κρατῇ ἡ γενεά του, διάφορο δὲν ἔχει. 2) Δι' οὗ τόπου κοιν.: Ἀπόπου κι ἂν περάσω, δύσκολα θὰ διαβῶ.

3) Ἀφ' οὗ προσώπου κοιν.: Φρόντισε νὰ τὸ μάθῃς ἀπόπου μπορέσης. Δανείσου ἀπόπου θέλεις.

ἀποπουθε ἐπίρρ. ἀποπουθεν Κεφαλλ. ἀποπουθε πολλαχ. ἀποπουθες Πελοπν. (Μάν.) ἀποπούθενε Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀποπούθενες Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀμποι-θεν Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀμπούθενε Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀμπούθε Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἴπουπόθεν Τῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποῦθε.

1) Ἀπὸ τίνος τόπου, πόθεν ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἤξερα ἀποπουθε νὰ τὸν πιάσω Ἀθῆν. Μ' ἐπιασε καὶ δὲν ἤξερα ἀποπουθε νὰ φύγω αὐτόθ. Ἀποπουθε ἔρχεσαι; Πελοπν. (Κορινθ. Μέσσ.) Ἀποπούθενε βγαίνει τὸ νερό; Βούρβουρ. Ἀποπούθενες εἶναι ὁ γαμπρός σας; αὐτόθ. Ἀποπουθε πάνε ῥ τὸ μοναστήρι Μάν. Ἀποπουθες ἐπεράσανε οἱ ἄλλες; αὐτόθ. || Φρ. Δὲν ξέρει ἀποπουθε πᾶν τὰ τέσσερα (ἐπὶ ἀνοήτου ἡ νωθροῦ τὴν διάνοιαν) Κορινθ. Μάν. κ.ά. || ἴσμ.

Πουλλάκι, ἀμποιθεν ἔρχεσαι κι ἀμποιθε κατεβαίνεις;

Ἀρκαδ.

Γιὰ πέ, νὰ ζήσης, λυερή, ἴπουπόθεν ἡ γενεά σου;

Τῆλ. β) Ἐπὶ καταγωγῆς Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.):

Δὲν ξέρεις ἀποπουθε κρατεῖ ἡ σκούφια του (ἐπὶ ὅλως ἀγνώ-στου) Μάν. 2) Ἀπὸ τίνος προσώπου ἐνθ' ἄν.: Ἀποπουθε τὰ κοινόμησες τὰ ψιλὰ; Ἀθῆν. Δὲν ἔχω ἀποπουθε νὰ ζητήσω ἓνα μικρὸ δάνειο αὐτόθ.

ἀποπουθενά ἐπίρρ. ἀποπουθὲ Πόντ. (Ὁφ.) ἀπι-σπουθὲ Πόντ. (Ὁφ.) ἀποπουδὲν Πόντ. (Χαλδ.) ἀποπου-θενά κοιν. ἀπουπ'θινὰ βόρ. ἰδιώμ. ἴποπουθενὰς Εὐβ. (Λύλωνάρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποουθενά.

